

Jonathan Maberry

Kagen Prokletý

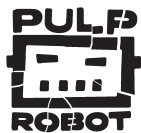

Jonathan Maberry

—

Kagen Prokletý

(Kagen the Damned)

Kagen Prokletý (Kagen the Damned)

Text Copyright © 2022 by Jonathan Maberry

Published by arrangement with

St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Czech edition © 2024 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation, design © Jakub Němeček

Cover art © Carl Hassler

Photo © Sara Jo West

První české vydání. First Czech edition.

Pulp Robot Library # 6

ISBN: 978-80-88299-44-8 (varianta A, žlutá obálka)

ISBN: 978-80-88299-45-5 (varianta B, celobarevná obálka)

Tuto knihu věnuji Michaelu Moorcockovi, jednomu z největších autorů fantasy všech dob. K románům a povídkám ze série Věčný bojovník mě přivedl můj přítel a mentor L. Sprague de Camp a já se do nich všech okamžitě zamiloval: do vévody Doriana Hawkmoona von Köln, Konrada Arflanea, Michaela Kanea, kapitána Oswalda Bastablea, pána Erekosěho, knížete Coruma, hraběte Ulricha von Bek a trdomyslného a ztrápeného Elrika z Melniboné. Ale taky do praštěných příhod Jerryho Corneliuse a do oné vzácné „dokonalé trilogie“, do *Tanečníků na konci času*. Mikeu... díky za všechny tyhle příběhy a za všechno, co pro nás máš ještě v rukávu.

A jako vždycky je tahle kniha pro Saru Jo.

ČÁST PRVÁ

*Noc černokrále
v Argentiu, hlavním městě Argonu,
sídle panovnice Stříbrné říše*

Stříbrná říše trvala tisíc let. Všichni bardové a vypravěči příběhů předpovídali, že potrvá ještě další tři tisíciletí. Jejich optimismus byl obdivuhodný, nicméně míru jejich porozumění lidské nenávisti a chtivosti, závisti a hrabivosti pochválit nemůžeme. Viděli něco krásného a domnívali se, snad vinou vlastní naivity nebo zásadního nepochopení politické reality, že krása je cosi trvalého. Domnívali se, že spravedlnost Stříbrných soudů, nezpochybňovaná a nepřerušovaná linie císařoven, moudrost velkých myslitelů a neochvějná oddanost Císařské stráže jsou nezlomné. Avšak růže, jakkoli je velkolepá, musí nakonec uvadnout a zhynout, neboť takový je zákon života. Vodopád může vyschnout a zelený les se může změnit v prach a písek; zdravé dítě vyrostne, zestárne a zemře. Dá se říci, že Stříbrná říše trvala déle, než bylo pravděpodobné. Ale stejně jako dokonalé jarní ráno se všemi svými přísliby nového života, nového růstu a nekonečného potenciálu musí i každá roční doba pomínout. Tyto zelené louky a luční kvítí v letním žáru uvadnou, na podzim zestárnou a seschnou a po prvním mrazivém polaskání zimy zhynou. Stejně tak je tomu se stromy,

s řekami, dětmi a také s láskou, náboženstvími a královstvími. Všechno má svůj čas rozkvětu, ale vše je odsouzeno zchřadnout. V tom případě otázka stojí takto: až to, co je krásné, zchřadne a bude poraženo, čím to bude nahrazeno? A čím bude po čase nahrazeno zase toto?

*Z Kázání v zelené zahradě Sorona al-Hamptira,
Zahradníka argonského chrámu Matky Sa*

Kagena Valea probudil hluk, jenž byl předzvěstí jeho prokletí.

KAPITOLA DRUHÁ

Zpočátku si uvědomoval jen to, že je nahý a hodně opilý, že není ve svém pokoji a hlavu má plnou rozzuřených sršňů a třískajících činelů.

Otevřel oči, spatřil kouř, který se plazil podél stropu, a nejasně si uvědomil, že tohle by se dít nemělo. Zvažoval možnost, že bude ještě spát. Potom kouř i ucítil a přinutil se neusnout. Po chvilce unaveného přemítání usoudil, že se děje něco hodně divného a nejspíš by ho to zajímat mělo.

Pak se převálil na bok, nahnul se přes okraj postele a vyzvracel se na podlahu. Vedle nočního stolku stálo vědro, ale do toho se netrefil. Ohodil okraj vědra, noční stolek, zmuchlaný převislý okraj prostěradla a své odkopnuté sandály. Ani kapka starého vína, ani kousek napůl stráveného hovězího a ani žádný zelený šlem nedopadly do vědra.

Kagen zvracel mohutně a velice dlouho.

Když se mu žaludek obrátil už asi poosmé nebo posedáté, napadlo ho, jestli nevyblijí i vlastní střeva.

Pak ho přemohla závrať – jako by dostal pěstí mezi oči – a srazila ho zpátky na polštář.

„Bohové Zahrady,“ zaúpěl, „vezměte si mě už.“

V břiše mu znovu zabublalo a on se opět naklonil přes okraj postele, ale nezbylo v něm už nic kromě – tím si byl jistý – rozbitého skla a špatných životních rozhodnutí. Žaludek se mu zkroutil a zasukoval, takže zvládl jen dávit naprázdno, dokud ho nerozbolelo v krku, a pak sebou praštil na propocenou matraci.

„Vážně,“ prosil bohy, „teď by to bylo fajn.“

Jenomže nezemřel. Ani Otec Ar, ani Matka Sa nepřišli a neodnesli ho do Zahrady ráje. A dokonce ani jejich syn Geth, Princ moru a hladomoru, se neobtěžoval stáhnout ho do země stínů. Kagen začal vnímat pachut' v ústech a byl si docela jistý, že mu jazyk pochcala nějaká hodně nemocná ještěrka.

„Ženská,“ zavrčel zoufale, natáhl ruku přes postel a zkusil poslepu nahmatat rameno hospodské šlapky. „Probud' se. Potřebuju námořníkovu medicínu.“

Tenhle starý lektvar zachránil Kagenovi už nejedno ráno. Námořníková medicína byla specialita mrzoutského, starého apatykáře nedaleko paláce a chlap po ní buďto zaručeně vystřízlivěl, nebo ho na místě zabila. Vyráběla se z nakládáných ovčích očí, stromové mízy, kajenského pepře, pálivé hořčice, hlavěnkového sirupu, čertova lejna a krotonového oleje. Byla odporaná jako řiť prasete bradavičnatého, ale na Kageny pokaždé zabrala a zbavila ho kocoviny.

„Slyšíš mě, ženská?“ zavrčel a snažil se nahmatat její paži nebo bok. Ale místo toho jen plácal rukou po matraci.

Sebral veškerou fyzickou sílu, kterou vládl, otočil malinko hlavu a podíval se koutkem oka.

Žádná hospodská šlapka tam neležela. V posteli byl úplně sám. Bolestně svažtil tvář, protože třískání činelů ani takovou dobu po probuzení neustávalo. Kouř u stropu houstnul a na to, aby byl z něčeho, co zrovna vaří v kuchyni, páchnul divně. Takhle nesmrdí dokonce ani zapomenutý a připalující se hrnec. Bylo to spíš jako smrad –

A najednou realita chytila Kageny pod krkem a přetáhla ho přes tvář studenou pěstí pochopení.

To *nejsou* činely.

Ten kouř u stropu *není* z připáleného hrnce.

Kagen strnul – zjevila se mu holá pravda.

Kovové řinčení a zvonění nebylo ani trochu melodické a domácké a nebyl to ani hluk z hospodské kuchyně. Ten zvuk vycházel zvenčí, z okolních ulic,

a Kagen v něm náhle poznal nezaměnitelné údery kovu o kov.

Byl to zvuk řinčících mečů.

Zvuk bitvy.

Prudce se posadil a odhodil prostěradlo. Nebo se o to aspoň pokusil, protože prostěradlo se mu zadrhlo kolem slabin a stehů jako paličatý had. Kagen s ním zápasil, nadával a vrčel, až se nakonec ze tkaniny vymotal, spustil nohy z postele a vyskočil.

Pokoj se kolem něj zatočil, Kagenovi se udělalo zle a vzápětí padal. Bleskově natáhl ruce před sebe a jen tak tak se mu podařilo zastavit pád tváří na nerovná prkna podlahy. Zato kolena a třísla si narazil pořádně, a tak chvíli nevnímal nic jiného než černé vlčí máky, které rozkvetly ve vzduchu kolem jeho hlavy. Ještě jednou se v něm vzedmula nevolnost, jenže už neměla kde brát a on si jí nevšímal. Vzepřel se na rukou a povedlo se mu zvednout se na odřené kolena. Zavřel oči a pokoušel se přemluvit závrať, ať poleví.

V této chvíli, kdy zavládla klidná tma, na okamžik přestal být opilý hňupem a došlo mu, co se děje. To šermování venku, to není souboj, ba dokonce ani loupežné přepadení – to je skutečný boj muže proti muži. Teď už slyšel i výkřiky, blízko i daleko. Je to opravdu velká bitka a zdá se, že probíhá po celé délce ulice. Kagen se doplazil k oknu, sevřel parapet a spíš silou vůle než silou fyzickou se vytáhl nahoru. I když na parapetu napůl ležel, sotva se na něm držel – nohy se mu viklaly a vypadalo to, že se podlomí. Pokoj se pořád točil, ale Kagen měl dojem, že o něco pomaleji než před chvílí.

Kagen trhnul špinavými oranžovými závěsy a spodkem dlaně rozrazil okenice.

To, co spatřil, bylo naprosto nepochopitelné. Bylo to mnohem, mnohem horší než cokoli, co si dokázal představit. Tohle nebyla žádná pouliční bitka, ba dokonce ani konflikt mezi zneprátenými gangy. Ulice byla lidmi úplně ucpaná. Byly jich stovky. Polovina

bojujících byla oblečená v nočních košilích a vyzbrojená kdečím, co jim přišlo pod ruku – košťaty, holemi nebo židlí, bičem, kapesní kudlou –, zatímco druhá polovina na sobě měla brnění a útočila kopími, sekýrami a lesknoucími se meči.

To, co Kagen viděl, byla opravdová bitva.

Nějak – bylo to neuvěřitelné, naprosto mimo veškeré chápání – vstoupila do Argentia, hlavního města Stříbrné říše, válka.

KAPITOLA TŘETÍ

Bitva byla strašlivá a vůbec se nevyvíjela dobře.

Ulice už byla mrtvými posetá a mužských i ženských těl bylo tolik, že bojující po nich museli šlapat, aby mohli zabíjet dál.

„Bohové Zahrady!“ zavrčel Kagen, odstrčil se od okna, otočil se a skočil po svém oblečení. Znovu upadl, ale zachytil se sloupku postele, pokoušel se získat sebevládu, což se mu trochu povedlo, a jal se hledat oblečení.

Jenže jeho svršky ani zbraně nikde nebyly.

Kromě postele, malého stolku a dvou židlí, nočníku a ohně v krbu nebylo v malém pokojíku nic. Ta ženská ho zjevně okradla a všechno si odnesla. Když si uvědomil, že mu vzala zbraně, jako by mu srdce prokláli dýkou. Některé jeho nože byly stovky let staré a dýku, kterou nosil na stehně, mu symbolicky předala sama císařovna Gessalyn o slavnosti sklizně. A nebyl to ani žádný načančaný výstavní kousek, byla to zbraň pro opravdového válečníka, vykovaná z bulkonijské oceli s vytepanými posvátnými modlitbami. Ta čepel se předávala z generace na generaci už od dob, co předkové jeho otce před dvěma sty lety opustili Berklésii a přešli celý světadíl, aby sloužili Stříbrné říši.

A teď byla pryč.

Pryč.

A všechno ostatní taky.

Kagen se rozhlížel, pátral po nějaké skříní nebo koši na prádlo, které přehlédl, ale nic tu nebylo. Zavrčel zuřivostí, strachem a žalem, strhl z postele prostěradlo, rychle si je omotal kolem beder a utrhł z něj pruhy, které použil jako šerpu. Věděl, že vypadá jako blázen, jako dítě v plenkách, ale pořád to bylo lepší než se vrhnout do té mely s rozhoupaným ptákem.

Vzpomněl si na toho člověka, co se venku bránil židli, a popadl tu bližší. Švihem se otočil a třískl židli o zeď. Chatrné dřevo se rozletělo na kusy a Kagen se sehnul a vybral si dvě nohy, které vypadaly nejsilněji. Z toho sehnutí se mu znovu zatočila hlava, ale teď už jím proudil vztek a nevolnost zaháněl.

„Bohové nade mnou, pomáhejte mi,“ prosil, když vrávoral ke dveřím. Pak je otevřel a vstoupil do chodby.

Na zdi byla krev – stříkanec, zjevně z přetáté tepny – a na zemi tiše leželo několik těl. Žádné z nich nebylo celé. Naklonil se nad ně a k vlastnímu zoufalství zjistil, že tři mrtví jsou muži z elitní palácové jednotky. Včera večer byli v krčmě s ním a pili, jedli a smáli se. Snažil se ze smetiště mozku vylovit jejich jména. Kocovina byla podivně úporná a schopnost jasně myslet unikala Kagenovi mezi prsty jako naolejovaná lasička. Ale nakonec se mu jména vybavila. Delmond z Térie, Ket Halming ze Světakraje a obrovitý Mondrolan Rudý z Nelfýdie. Všechno ostrřílení vojáci a spolehliví členové Císařské stráže. Stejně jako on byli nazí nebo k tomu neměli daleko. Stejně jako on neměli žádné opravdové zbraně. Velký Nelfýdijec měl okolo olbřímí pěsti omotaný kus řetězu, jehož druhý konec byl zakrvácený, avšak tělo měl křížem krážem poseté sečnými ranami.

„Do prdele, to není možný,“ vydechl Kagen. „Co se to tu kurva děje?“ Proběhl všechny pokoje na patře a našel jen pokálená prostěradla, plné nočníky a nic

užitečného kromě tenkého nože na ústřice, který si strčil za šerpu.

Došel skoro na konec chodby, když vtom se otevřely jedny dveře a z nich vystoupila postava, v ruce těžký meč zbarvený jasně rudou krví. Byl to středně vysoký, dobře stavěný muž. Na sobě měl kožené kalhoty, těžké boty a kazajku, na níž byl symbol, který Kagen nikdy neviděl jinde než v dějepisných knihách a muzeích. Představoval Slunce během úplného zatmění – kolem potemnělé hvězdy planula ohnivá korona a zpoza ní se rozpínala dvě mohutná černá křídla. Nebyla to však křídla ptačí, ale ani netopýří, jež připomínala nejvíce. Kagen ze starých příběhů věděl, že to mají být křídla draka. Tento symbol byl ve Stříbrné říši zakázán.

Byl to bojový znak rodu panovníků Hakkie, rodu, jenž vymřel celá staletí předtím, než se Kagen narodil. Čítával o tom, jak hakkijské legie vyšly z temnoty noci pod korouhví legendárního černokrále do bitvy se spojenými armádami říše. Hakkie sice nebyla velká země, kdysi však patřivala mezi nejmocnější národy světa. Měla rozsáhlou armádu a zbraně nejen z pouhé oceli, ale i z té nejčernější magie. Každý hakkijský občan musel povinně vstoupit do armády a prodělat výcvik, takže celá armáda čítala stovky tisíc vojáků. Válka s Hakkii tehdy říši téměř zničila a od Térie na severu až k Osamělému moři na jihu nebylo města, kde by z dob tohoto povstání nestály pohřební mohyly.

Jenže Hakkie byla v oné válce rozdracena, černokrál zabít a armády přinuceny složit zbraně. Spojené národy říše vydaly dekret, že nikdo z Hakkijců se nebude smět pod hrozbou trestu smrti po padesát generací cvičit v boji.

Takže jak to, že tu tu teď stojí hakkijský válečník, tady, v tomhle městě, v téhle hospodě, pouhé tři kroky od samotného Kagena? Kagen na kratičkou chvíli uvažoval o tom, že je to – úplně všechno – jenom součást nějakého spletitého opileckého snu.

Potom Hakkijec pozvedl zakrvácený meč a švihl jím po Kagenovi.

Tím to mělo celé nadobro skončit. Válečník v tuhém koženém brnění, ozbrojený mečem hrdlořeza, neochvějný a jistý, proti roztřesenému opilci oděnému plenkou a vyzbrojenému dvěma ulomenými nohama od židle a nožem na ústřice. Ten válečník ho měl bez problémů zabít, téměř mimoděk. A možná, že kdyby šlo o kteréhokoli jiného občana říše, skutečně by teď potkal svůj konec.

Nicméně Kagen Vale, syn Jedové růže, osobní válečník Stříbrné císařovny a Strážce královských ratolestí, nebyl tuctový muž.

Jakmile došlo na boj, už ten nejmenší pohyb velké hakkijské čepele celého Kageny proměnil. Během úderu srdce – během zlomku toho úderu – prodělalo vše na Kagenovi bleskurychlou transformaci. Vyčerpané a třesoucí se tělo změnilo polohu, kolena se pokrčila, váha přenesla na špičky chodidel; z nohou židle se staly válečné kyje a veškerý hluk se pro něj smrškl na cosi dobře známého. V záblesku okamžiku se proměnil v Kageny válečníka. Kageny vojáka. Kageny zabijáka.

Meč se vztyčil velmi rychle, jenže Kagen nečekal, až dopadne, a rychle vstoupil do předpokládané dráhy útoku, jedním kyjem švihnul vzhůru a zasáhl Hakkijcovu ruku v rukavici, takže ji srazil do strany, a současně druhým kyjem udeřil muže mezi nohy. Voják měl sice krytí, tuhý kožený poklopec, ale přesto ho úder přiměl k předklonu. Kagen dokončil pohyb vpřed, vrazil do zabijáka celým tělem a udeřil jím o zárubeň dveří. Potom mu dal hlavičku, dupnul mu na nohu tak silně, až se rozlehlo praskání kostí, a prvním kyjem přetáhl muže přes čelist. Hakkijec se protočil a padal do místnosti, ale Kagen šel v těsném závěsu za ním a tvrdě ho nakopl patou do kostrče, až se voják rozplácl na zem jak široký tak dlouhý. Kagen mu kolenem přiklekl bedra a bušil do něj oběma kyji, dokud neměl lebku úplně k nepoznání.

Ryssa si celá zchvácená a zpocená sedla. Jak daleko došly? Kolik stovek schodů to bylo? Nebo jich byly tisíce? Srdce jí zběsile tlouklo, připadalo jí, že nemůže dýchat, a byla tak unavená, že se jí chtělo prostě si lehnout a spát.

Tady dole usnout nemůžeš.

Vnitřní hlas zněl vyděšeně a Rysse připadalo, že nezní úplně jako její vlastní myšlenky. Bylo to spíš, jako by jí v hlavě mluvil něčí cizí hlas a předstíral, že je ona. Ryssa věděla, že by ji to mělo vylekat, ale kupodivu nevylekalo.

Zůstaň vzhůru.

A tak se štípala do paže, aby tu touhu po spánku zahнала.

Plošina byla asi tucet kroků dlouhá a šest široká a skládala se z kvádrů šedozeleného kamene, jež Rysse nedovedla pojmenovat. Přestože v horních částech schodiště žádný mech ani plíseň nebyly, tady dole jimi bylo všechno přímo obalené a i ten mech a plíseň se skládaly ze směsice zelené a šedé s občasnými bílými skvrnami, jaké mívají staré houby.

„Co je tohle za místo?“ zeptala se, ale Miri neodpověděla.

Do jedné zdi byly vsazeny mohutné a hrozivě vyhlížející dřevěné dveře, pobité železnými pásy a posázené bodci. Vypadaly prastaře a kovová část byla plná bodců a vyrytých řádků textu v mnoha jazycích, z nichž jen málokteré Ryssa znala. Na levé straně visel těžký kovaný železný kruh, ale žádná viditelná klíčová dírka tu nebyla. Miri odložila svítilnu na malý stolek z tvrdého dřeva, jenž zde představoval jediný kus nábytku.

„Máš klíč?“ zeptala se Ryssa.

Miri opět neodpověděla. Místo toho sepjala ruce před hrudí, sklopila hlavu a začala se modlit. Ryssa si alespoň myslela, že je to modlitba. Bylo to ve velice podivné řeči – ošklivé a nešikovné, plné hrdelních zvuků a cvakání. Zdálo se, že už jen mluvit tou řečí musí Miri bolet, a Ryssu z toho, jak těm slovům

naslouchala, rozbolela hlava. Přitiskla si ruce na uši. Ale i tak se jí cizí a hrozivý zvuk oněch slov vplížil do uší a do mozku.

„*R’luhhor ph’ yogfm’ll, mggoka’ai vulgtm ot ng’thi ot ymg’ nyth’drrn,*” odříkávala Miri. „*C’ šuggog ah fm’latgh ng Y’ llll vulgtlagln ymg’ slitování.*“

Jenom úplně poslední slovo bylo v obecné řeči.

Slitování.

Ryssa se podivila, proč v tom cizím jazyce neexistuje slovo pro něco tak důležitého jako slitování.

Modlitba skončila a Miri tam stála s rukama se-pjatýma tak pevně, až jí klouby zbělely na kost. Hlavu měla dál sklopenou a Ryssa viděla, že pohybuje rty. Je to další modlitba? Nebo si to opakuje znovu pro sebe?

Pak se dlouho nedělo nic. Nebylo tu nic než tma za hranicí ubohé záře svítilny, plíseň, ten ohavný rybí smrad a ticho.

Konečně se hluboko ve zdi cosi pohnulo. Nebylo to kovové cvaknutí. To úplně ne. Znělo to jaksi měkčeji a mokřeji, a přece se mohutné dveře pootevřely. Jenom o píd.

„*L’ vulgtmah ymg’, gnaiih ot mgepog,*” pronesla Miri a vstala. Když se otočila, Ryssa zalapala po dechu. Uviděla, že mnišce teče z nosu krev a také z očí jí kanou krvavé slzy.

„Miri!“ vykřikla Ryssa a pozpátku vylezla o několik schodů výš. „Co se děje?“

Drobná mniška zašátřala v hlubinách roucha a vytáhla kapesníček, jímž si krev otřela. Chvíli stála a hleděla na krvavé skvrny na bílé látce. Potom vzhledla k Rysse.

„Tohle byl u magie vždycky problém,“ řekla s plným nosem. V hlase jí zazněla bolest. „Vždycky se za ni platí.“

Ryssa na ni hleděla. „U magie? Bohové Zahrady, ale já myslela –“

Miri zvedla ruku, aby ji umlčela. „Tyhle bohy už tady nevolej, děvče,“ varovala ji. „Jsou sice mocní, ale

mladí, aspoň na bohy, a svět jim už nepatří. Tady dole žádnou moc nemají. Teď musíme doufat, že nám Velcí Staří odpustí ty dlouhé roky, co jsme se modlili k bohům, kteří jsou, aspoň pro ně, pouhá batolata stará jen tisíce staletí, a že nás ochrání. Neboť Staří nijak nemilují Toho, jehož jméno se nevyslovuje a jehož je černokrál veleknězem a otrokem.“

„Já... já ničemu z toho nerozumím,“ řekla Ryssa. „Cožpak nejsme zavázáni Otci Ar a Matce Sa?“

Miri si ji chvíli prohlížela a pak pomalu, smutně zavrtěla hlavou. „Svět hoří, moje milá Rysso. Děláme to, co dělat musíme, abychom přežily.“

Nato se otočila a otevřela dveře dokořán. Ven se vyvalil puch překypující životní energií, jež byla naprosto odporná, jako kdyby právě ožila nějaká obrovská, rozkládající se věc z hlubin oceánu a ovanula je hnilobným dechem.

„Co to tam je?“ vykřikla Ryssa.

Miri se zastavila ve dveřích. Odpověděla jí, aniž se otočila: „Život.“

„A je to bezpečné?“

Miri na ni pohlédla a v očích měla cosi jako hluboký žal a paniku.

„Bezpečné?“ opáčila tiše a pak to slovo pronesla ještě jednou, ale prodchla je trpkostí. „Bezpečné? V tomhle světě už žádné bezpečí nezbylo.“

„Ale...“

Miri ji popadla za ramena a zatřásla jí. „Poslouchej mě, Rysso. Musíš přestat být *dívkou* a začít být ženou. Buď silná. Měj odvahu. Tohle není jen nějaké dobytí našeho území. Tohle je vzestup černokrále, návrat a oslava jeho moci. Právě tomu se Stříbrné císařovny snažily tisíc let zabránit a všichni jsme teď v tom největším nebezpečí.“ Odmlčela se a políbila Ryssu na čelo. „Bezpečí, pohodlí, mír... tohle všechno z našich životů právě zmizelo. A teď musíme všichni přijmout realitu nového věku světa. A právě tak musíme být všichni připraveni k obětem.“

Než stačila Ryssa položit další otázku, Miri se otočila a vešla do chodby. Světlo se rozlilo po vnitřní stěně a Ryssa spatřila basreliéfy, jež nezpodobňovaly Otce Ar ani Matku Sa. Nepatřily ani žádnému ze Zahradníků či světců jejich víry. Bylo to vyobrazení čehosi s mohutným tělem, příliš mnoha očima, řvoucí tlamou a desítkami svíjejících se chapadel. Reliéf byl pokrytý tlustou vrstvou tmavé plísně a vypadal prastaře. Dokonce i kameny ve zdi té chodby vypadaly starší než zbytek celého města. Jako by byly chrám a budovy ve Východní zahradě vystavěny na jakémsi jiném chrámu. V mihotavém světle jako by se chapadla náhle pohnula, začala se svíjet a Ryssa sebou trhla...

A potom Miri prošla dveřmi a zmizela jí z očí. Svítílnu odnesla s sebou.

Ryssa se schoulila na schodišti, nyní zahaleném do téměř naprosté tmy. Jediné světlo – jediná naděje – s každým Miriiným krokem sláblo. Brzy zůstane Ryssa opuštěna v absolutní tmě.

„Bohové Zahrady,“ vydechla, „chraňte mou duši.“

Její modlitba se odrazila od slizkých stěn a roztránila se všude kolem ní. Podivně živý rybí zápach na okamžik zesílil, jako by sama chodba namířila na Ryssu svůj hnilobný dech.

„Holčičko,“ křikla zlostně Miri, „o tomhle jsem ti něco řekla.“

Ryssa zamumlala omluvu a pohlédla nahoru: tam, odkud přišly. Pomyslela na hakijské nájezdníky, jak vraždí, pálí, znásilňují a ničí...

A pomyslela na podivné stíny v chodbě. Jedna cesta vedla k jisté a strašlivé smrti. Ta druhá...

Otřela si slzy z očí a vydala se za Miri do chodby.

Mohutné, železem pobité dveře se za ní zabouchly, aniž se jich kdo dotkl.